

Поки на чужині я довго блукав.
Ганявся за мріями, долі шукав, –
Занудилась дома, ждучи мене, мила
І шлюбне убрання для себе пошила,
Та, любо обнявшися, тішилась з ким –
З дурнішим із дурнів, з своїм молодим.

Яка ж моя люба хороша – ясна!
Не гине з очей мені постать дивна.
Очиці – фіалки, а устонька – квіти,
Вік будуть палати, вік будуть зоріти!
І я се кохання отак змарнував! –
Із дурнів дурнішим себе показав!